

Z přítomné doby

Lék proti marnivosti.

V nedávno minulých dnech zavřen byl v Budapešti velkoobchodník Adolf von Kund proto, že zavřel a držel mladou svou choť ve vězení, opatřeném mřížovím, jako nějaké nebezpečné, dravé zvíře. Jakmile se to rozneslo, tu na hlavu Kundovu sneslo se tisíce kleteb z úst krásného pohlaví, které pro toto barbarství jeho nemělo dosti slov k odsouzení. I časopisy ho odsuzovaly, neboť paní von Kund svou krásou získala si sympatií i silného pohlaví, ale na věznění obchodníka tyto útoky nezdály se účinkovati.

Policie se snažila, aby přiměla velkoobchodníka von Kunda k vyznání, proč vlastně choť svou držel v domácím vězení, ten však odepřel veškeré vysvětlení. Tři dny věznění a neustálého výsledku zlonily však pevnou vůli Kundovu a týž propuknul v pláč, odhalil rodinnou tragedii, která zničila jeho domácí štěstí, zahubila ho finančně a uvrhla pohanu na jeho obchodní firmu.

Nebyla to nevěra, nebyl to žádný skandál, který z počátku šťastný svazek manželský přivedl k těmto koncům, neboť Kund dosud miloval svou ženu a také ona milovala jej, byla to však ženská marnivost, která zničila von Kunda a jeho domácnost.

Před pěti roky, když svou slibnou manželku vedl k oltáři, tu byl bohatým obchodníkem, jehožto kredit byl uznaný a jehož slovo bylo tak dobré jako zlato. Von Kund přivedl manželku svou do elegantního příbytku a každého čtvrt roku dával jí pravidelně dosti značnou sumu peněz na její vlastní potřeby a vydání.

Paní von Kund nepřinesla manželé svému ničeho věnem jen svou krásu, neboť pocházela z chudého rodu, ale jsouc pojednou obklopena přebytkekem, v mladé panice počala se probouzetí taková marnivost, jakou vidáme jen u manželek šlechticů a milionářů. Von Kund byl vášnivě do krásné své ženy zamilován a proto cítil se šťastným, když ji viděl oblečenou v nádherných šatech a když pozoroval, jak jí lidé obdivují. Proto také, když mladá panička ho požádala, aby jí zvětšil sumu na její soukromé vydání, tu s ochotou tak učinil. A paní z Kundů kupovala se zvětšenou ještě marnivostí nové šaty, klobouky, krajky a jiné ty maličkosti, jež většinou žen činí šťastnými.

Avšak ani tato velká suma, jí manželem povolená, nestačila k ukojení vášnivě její marnivosti a ona počala dělat dluhy na dluhy na poctivé obchodní jméno svého manžela a když tyto účty sáhaly do tisíců, tu počaly se kupiti mraky na nebi manželského štěstí pana von Kunda. Ten nejprve počal manželce své činiti mírné výtky, pak jí přisnil ostře a konečně v domácnosti, kde jen láska panovala, byly nyní hádky a prudké výstupy na denním pořádku. A čím více obchod von Kundův klesal, tím prudší se stávaly tyto výstupy mezi ním a jeho marnivou manželkou.

Jednoho dne von Kund za nepřítomnosti své manželky počal v bytě dělati součet všech modných věcí, které ona nakoupila k ukojení své marnivosti a nad výsledkem se přímo zbrozil, neboť v přepíněných šatních a skříních našel:

- 43 bálových a operních šatů.
- 18 operních pláštěk;
- 3 pláštěky z tulení, hranostajové a sobolí kožešiny.

- 3 pláště a šaketů pro ulici
- 19 pláště a šaketů pro jízdou v kočáře, v automobilu a k cestování.
- 13 rukávníků.
- 27 nákrčníků z peří, kožešin a krajek.
- 24 obleků pro ulici.
- 13 obleků cestovních.
- 74 klobouků.
- 125 párů rukaviček.
- 56 párů hedvábných punčoch.
- 58 párů botek.
- 18 párů střečků.
- 28 různých drahých věšáků.
- 12 operních kukátek.
- 24 deštníků a slunečníků.

Vedle toho ve skříních se nalézala hromada hedvábných a krajkových spodních sukní, dále množství hedvábného spodního prádla, korsetů, šátečků a nesčíslné množství různých jiných modných drobností, v nichž si marnivě ženy libují.

Von Kund zuřil a klel jako Turuk. V tom, co našel, utopeno bylo celé bohatství. Když navrátila se jeho choť, tu došlo k tak prudké scéně, že von Kund se musel ovládati, aby na ženu svou nevztáhl ruku. Odpustil jí však, když mu s pláčem slíbila, že se polepší a že bude pro budoucnost spokojena s věcmi, které jí má.

Marnivá panička přemohla svou vášeň po tři měsíce, pak však počala opět kupovati šaty a tretky vášnivěji než kdy jindy a von Kund byl zaplaven účty od modisté, švadlen a modních obchodů. Před ním rozevírala se již propast bankrotu a proto uzrálo v něm rozhodnutí, že ženu svou musí za marnivost její ztrestati a učiniti jí konec. Jednoho dne poslal jí na návštěvu k jejím příbuzným na venek a mezitím část svého bytu dal proměnit v pevné vězení se železným mřížovím.

Když se manželka jeho z venkova navrátila, tu jí von Kund přivítal s úsměvem a objeml a pak ji zavedl do své knihovny a odtud do oné části bytu, aby se podívala, jakou změnu v bytě učinil. Světnice, tvořící první část vězení, byla tmavá a ničeho netušící Kundová vstoupila zděšená do ní. Von Kund stisknul péro a rychle dvě klece uzavřel a pak odhrnul s oken tmavé aksamitové záclony. Sotva světlo proniklo do světnice, tu mladá paní vykřikla hrůzou. Od stropu k podlaze na všech stěnách bylo husté mřížoví. Von Kund vzal ustrašenou svou manželku za ruku a vedl jí dále do její ložnice a budoiru, jež opatřeny byly rovněž železným mřížovím.

"Co to má znamenat?" vzkřikla zděšená žena, pohlížejíc pátravě do očí manžela, zdali snad nesešleli.

"Ode dneška budeš žít v tomto vězení, Berto," odvětil klidně von Kund. "Zde máš svou jídelnu, ložnici, a budoir s pianem a knihami, to ti postačí. Odtud však více nevyjdeš."

Mladé paničce vyšlehl z očí blesk hněvu. "Jak se můžeš opovážiti držeti mne zde jako vězeňku?" vzkřikla pronikavě. "Já přece nespáchala žádný zločin a nezůstanu zde ani okamžik."

"Madame," řekl klidně von Kund, "to je pravda, že jste nespáchala žádný zločin, ale vy jste mne přivedla na pokraj záhuby. Vaše marnivost mne stála přes 300,000 korun, skoro celé mé jmění. Ona zničila můj obchodní kredit a mé jméno. Když můj pokladník mi zpronevěří nějaké peníze, tu ho mohu nechat zavřít, pakli zloděj se vloupe do mého domu a chytím ho, tu se octne v kriminále. Vy jste mne v několika krátkých letech připravila o

300,000 korun. Za to vás ovšem nemohu poslati do veřejného vězení, ale mohu vás držeti jako vězeňku ve svém vlastním domě. To jest pro vás a pro moji čest lepší, než abych vás vyhnal z mého domu na ulici."

"Proč mě raději nezabijete?" zvolala mladá paní, rozpijvající se v slzách, když uslyšela tento ortel z úst svého manžela.

"Poněvadž by to byl zločin." "Tedy mě raději vyžeňte na ulici. Svoboda v chudobě jest mně milejší, nežli dostatek v tomto vězení."

"To neučiním, neboť vás posud příliš miluji."

Berta von Kund vidouc nezbytí poddala se svému osudu a nebyť jednoho pokrývače, který jí náhodou spatřil se střechy sousedního domu, tu by byla snad nucena trávit svůj život v domácím tom to vězení ještě dnes. Pokrývač oznámil to policii a marnivá panička dostala se na svobodu, a její manžel byl uvězněn.

Leč jen na krátké tři dny. Manželé se smířili a von Kund své marnivě ženuše odpustil, když se mu zapřísahala, že bude šetrna do krajnosti. A nyní snaží se v obchodě s celou energií odvrátiti katastrofu, kterou zavinila krásná jeho Berta.

Millionvé dědictví po bývalém dělníkovi.

Asi před 65 lety vyšel z nepatrné dědiny Těšovic v půvabné krajině domažlické slabý jinoch, takřka ještě dítě, čítající sotva 14 let, a dostoupiv temene vršiny rozhlédl se ještě jednou po svém rodišti, z něhož jej smutné okolnosti vyháněly do světa.

Ubožák byl sirotek a nemaje v širém světě nikoho, než o několik let mladšího bratra a sestru, dospěl ve svých dětinských názorech k rozhodnutí, že vyhledá si štěstí v cizině.

Pevná a poctivá vůle mladistvého vystěhovalce neminula se účinkem. Hoch řídil se pokyny svých dobrodinců, zejména radou svého mistra, u něhož se byl po dva roky učil truhlářství, zaměřil k Vídní a po úmorné, několik týdnů trvající cestě dospěl konečně k městu, kdež mu skutečně štěstí přálo, neboť sotva že setřásl prach s obuvi, našel dobrého zaměstnavatele, kterýž sám jsa Čechem, s ochotou přijal do díla mladistvého krajana a byl mu ve všem i otcovským, upřímným rádcem.

Potěšen tímto zdarem, nemeškal Jan Wolf—tak se těšovický přistěhovalce nazýval—zpravit o tom obšírným dopisem svého vyučitele, k němuž vždy pocítoval neobmezenou úctu. Léta Wolfova mládí ubíhala takofka překotným kvapem, a někdejší slabounký mládeček vyspěl ve statného muže a obratného řemeslníka.

Z nenadání usmála se naň štěstina: Wolf koupil si los a v krátké době při něm výhra přes 100,000 zlatých. A poněvadž, rozběhne-li se jednou štěstí za člověkem, hned tak brzy jej neopustí, potkávaly i Wolfa samé příjemné náhody. Získanou výhrou položil si náš krajana trvalé základy k skvělé budoucnosti. Koupil ve Vídni rozsáhlou plochu a zřídil na ní velkolepou továrnu. Jsa dříve pilným a poctivým již jako dělník, nespustil se těchto zásad ani jakožto zaměstnavatel mnoha set lidí.

Závod jeho utěšeně zkvětal a čistý zisk se hromadil, tak že v roce 1865—tedy po 25 letech svého pobytu ve Vídni—navrátil se Jan Wolf do Čech s jménem skoro půl milionu zlatých. Asi v témž roce koupil v Praze tehdejší zájezdni hospodu "Na Košíku", na nároží Václavského náměstí a Smeček, a strhnou starou budovu až do základu, dal na jejím místě zbudovat nádherný hotel, tak jak jej dnešního dne spatřujeme. V

době té koupil též velkostatek "Generálku", kde rovněž provedl mnohé stavební změny.

Asi po 8 letech prodal hotel "Na Košíku" za 280,000 zlatých a koupil u Domažlic statek, jež přeměnil v rozkošnou vilu. Potom koupil ve Vídni dům ve třídě Markétině v V. okrese, jehož majitelem zůstal až do své smrti.

Jakožto zámožnému muži, sproštěnému všech živobytních starostí, zbývalo mu nyní dosti času, ale nikdy jej nepromarnil. Znaže útrapy lidu, z něhož vyšel, uvažoval pečlivě, kde by jeho pomoci bylo nejvíce zapotřebí.

První zřetel obrátil k své rodné obci, kteráž as v roce 1870 lehla zúplna popelem. Přispěním Jana Wolfa pozdvihly se zase Těšovice z rumoviště. Mimo to zbudovány v obci nákladný chudobinec a krásná kaple, kdež kolešovický farář občasně sloužívá mše svatě. Rovněž děkuje Těšovic svému rodáku zřízení školy a úpravu celého okolí.

Sluší též učiniti zmínku o rodinných poměrech štedrého boháče.

Všichni, kdož Jana Wolfa blíže znali, spatřovali v něm skromného a opatrného muže, který nikdy krejcaru zbytečně nevyhodil. Přes to však nebyl lakomcem. I neznámí prosebníci, kteří se k Wolfovi téměř hrnuli, odcházeli od něho vždy obdařeni slušnou podporou. Jan Wolf, ovdověv as před 40 lety, setrval v tomto stavu až do smrti, dávaje si spravovati domácnost hospodyní, někdejší majitelkou zájezdni hospody "na Košíku". Ročně stídal svůj pobyt v těchto městech: Zimní měsíce trávil v Praze, na jaře odcestoval do Domažlic, pak několik neděl pobýval v Karlových Varech a ve Vídni, a posléz vrátil se zase do Prahy, kteráž mu byla nade vše milá. Jeho zásluhy o chudinství a veřejné blaho tu, nočeny byly i v kabinetní kanceláři císařové, kterýž u příležitosti 50letého jubilea panovníckého vyznamenal Jana Wolfa zlatým záslužným křížem s korunou.

Zvůdnělý krajana, jehož jmění při smrti odhadnuto přes 1,200,000 korun, stal se v posledních letech svého života populárním osobou. Jeho nejmilejším požitkem bylo posezení v restauraci Pfskačkové, kdež v kruhu svých známých strávil denně několik hodin.

A ještě zmínku maľou o jeho příbuzných.

Jak již praveno, byli jimi mladší bratr Josef a sestra Berta, provdaná za obuvníka J. Zimou Dobrovizí a Smřchova.

Pan Josef Wolf, dobromyslný 66letý stařec, zůstal svobodným. Stejně jako starší bratr odebral se v útlém věku do Vídně, ale nebyl arci tak šťastným, jako jeho o mnoho let starší sourozenec. Pracoval klopotně až do nedávna, zřikaje se dobrovolně všech podpor Janových, neboť byl toho náhledu, že člověk, dokud se může sám živiti, nemá se spoléhati na dobrodiní jiných. Vyučen špendlíkářství, provozoval je skoro 54 let v jednom velkém závodě v X. okrese (Favoritech) ve Vídni.

Stařec, velice oblíbený mezi všemi soudruhy, zvěděv, že stal se dědicem značného jmění po bratru milionáři, na rozloučenou všechny štědře vyčastoval, načež se uchýlil k své neteři pl. Idě Palkoskové, choťi úředníka pl. c. k. okresním soudě v Nuslích, kde hodlá klidně trávit bezstarostné stáří.

Dalším příbuzným zvěčnělého milionáře jest jeho synovec, pan František Zima, obchodník na Kladně, bratr pl. Idy Palkoskové.

Celé milionové jmění, z'ležejší z domu ve Vídni, z usedlosti v Domažlicích, z mnoha spofiteľních košek a státních papírů, rozděleno bylo mezi tyto tři příbuzné.

Dle zákona připadla panu Josefu Wolfovi, jakožto bratrovi polovina, a dalším příbuzným, p. Zimovi a paní Palkoskové po čtvrtině.

Zemřelý český milionář byl čestným měšťanem ve Vídni, v Domažlicích a v Karlových Varech.

Kdykoliv potřebujete kočár k pohybu aneb k vyjížďce, objednejte si jej v největší příjmové koni a povozů

Palace Stables,

C. H. CREIGHTON, maj.,
roh 17. a Davenport ul

Kočáry jsou vyhřívány a protmožno v nich podniknouti i delší výlet. Povozy možno si objednat i telefonicky. TEL. 257. 23

Cuba, Florida, New Orleans.

Turistické lístky nyní v prodeji do resortů jižních a jihovýchodních za značně snížené ceny. Liberální zastávky dovoleny.

Illinois Central dráha

se svými vkusně-vypravenými vlaky nabízí zvláštní výhody k dostání se na slunný Jih.

O podrobnosti a výtisk ilustrované knížčky, podávající podrobnou informaci o Cubě, Floridě a New Orleansu, dopište

W. H. BRILL
District Passenger Agent
Illinois Central R. R.,
Omaha, Neb.